

MELEKLERİN YAZISI

Karşınızda tereddüt dolu bir çehre. Bakışlarda hayret ve şaşkınlık iç içe. Bir sorusu olduğunu hemen anlar ve kendisine fırsat verirsiniz. **“Bir noktayı merak ediyorum da.”** der ve sorusunu yerleştirir: **“Melekler bizim amellerimizi nasıl yazıyorlar?”**

O söylemese de siz, bu sorunun arkasında, **“Acaba meleklerin kâlemleri ne marka?”, “Mürekkepleri ne renk?”, “Amelleri daktiloyla mı yazıyorlar, bilgisayarla mı?”** gibi bir mânâ hissedersiniz. Ve kendisine meleklerin ayrı bir canlı türü olduğunu, insanlara benzemediklerini, yazmalarının ve kaydetmelerinin de bizim tahminlerimizin çok ötesinde olduğunu anlatırsınız. Ve kendisine biraz ışık tutmak niyetiyle, teyp bandından, fotoğraf makinesinden, kara kutudan söz edersiniz.

“Bunlar da kaydediyorlar, ama ne kâlemlerle, ne de daktiloyla.” diye eklersiniz. Bir şey anlamış olmanın ümit ışıkları gözlerinde hafifçe belirmiş olarak yanınızdan ayrılır. Ve siz kendi iç âleminizde meselenin muhasebesini yaparsınız:

“Bundan önceki asırlarda ne bant vardı, ne fotoğraf makinesi, ne televizyon, ne de kara kutu. Ama o asırların insanları, amellerini meleklerin kaydettiğine bu asrın insanından çok daha fazla inanıyorlardı. Bunun sebebi ne idi?”

Sorunuza değişik cevaplar verir ve şu cevabınızı, sanırım, daha tatminkâr bulursunuz:

Onlar, **“Nefsini bilen Rabbini bilir.”** sırrına ermişlerdi. Ve bu sorunun en güzel cevabını da yine kendi nefislerinde bulmuşlardı; hafızalarını dikkate alarak. İnsan hafızası da sesleri, görüntüleri zapt ederken bizim sözünü ettiğimiz âletlerin hiçbirini kullanmıyordu. Hafızanın rahatlıkla yaptığı bir işi, Allah'ın vazifeli bir meleği de yapabiliyordu. Meleklerin bir anda birçok yerde bulunmaları ve farklı işleri birlikte görmeleri de çokça sorulan sorulardan. Bu sorunun kaynağında da yine insanın kendi kabiliyetini tek ve şaşırılmaz ölçü kabul etmesi yatıyor.

Sözler'den [On Altıncı Söz](#), bir yönüyle de bu sorunun da en güzel cevabıdır. Bu risalede, kesif ve maddî bir varlık olan insanın bir anda birçok aynalarda birlikte tecelli ettiği, ama kendisindeki sıfatların, özelliklerin o görüntülerde bulunmadığı dikkate sunulduktan sonra, maddî-nuranî olan güneşin aynalardaki görüntülerinde güneşin zıyasından, hararetinden, renklerinden bir cilvenin mevcut olduğu nazara verilir. Nuranî varlıklar olan meleklerin ise bir anda, çok yerlerde bizzat bulunabilecekleri akla havale edilir. Aynı anda çok yerde bizzat bulanmaya ise, aynı eserin Lemaât kısmında harika bir misâl verilir: **Kelime.**

Ağızdan çıkan bir kelimenin nice kulaklarda aynı anda işitilmesi, güneşin aynalarda tecelliyle iş görmesinden çok daha ileri bir mazhariyet. Burada kelime, kulaklara tecellisini göndermiş değil; her kulağa giren bizzat kendisi.

Bu harika misâllerle melek hayatına uzaktan uzağa bakabiliriz. Uzaktan diyorum, çünkü, gözümüz önündeki hayvanların bile ruh dünyalarını gereğince bilemediğimiz halde, hiç görmediğimiz melekleri, o nuranî varlıkları tam mânâsıyla nasıl anlayabiliriz?!

Konuyu, yine Nurlardan bir cümle ile noktalayalım:

“Akl-ı beşer anlamaz, melek olmayan bilemez.”